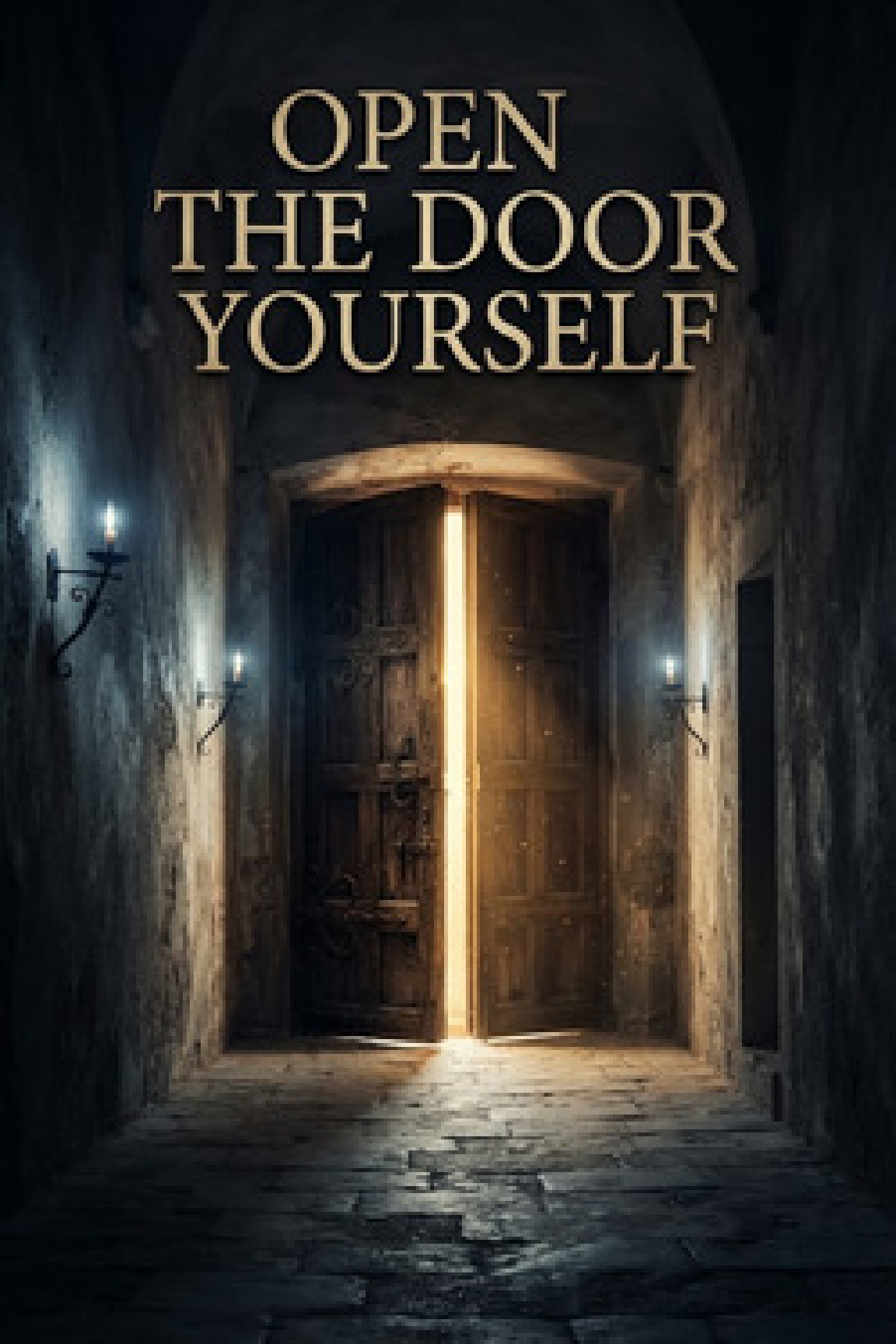

OPEN
THE DOOR
YOURSELF

KÜSZÖB 5

Nyisd ki magad az ajtót

Van egy furcsa szokás, amely sok embert egész életében elkísér.

Várnak.

Várják a megfelelő pillanatot.

Várják a megfelelő alkalmat.

Várják az elismerést.

Várják, hogy valaki megmondja nekik: készen állnak.

Várnak egy láthatatlan engedélyre, amely szinte sosem érkezik meg.

Éveken át láttam, ahogy rendkívüli férfiak és nők mozdulatlanul állnak saját lehetőségeik küszöbén.

Nem azért, mert hiányzott belőlük a tehetség.

Nem azért, mert hiányzott belőlük az értelem.

Hanem mert engedélyre vártak.

Valakire, aki azt mondaná:

„Menj."

„Most már megteheted."

„Megkaptad az engedélyt."

Az élet ritkán működik így.

Sőt, szinte soha.

Visszatekintve rájövök, hogy létezésem egyetlen igazán fontos döntését sem előzte meg bizonyosság.

Egyetlenegyet sem.

Amikor valami újba kezdtem, nem voltam kész rá.

Amikor irányt váltottam, nem volt meg minden információm.

Amikor nálam nagyobb kihívásokat vállaltam, semmilyen garanciám nem volt.

Csak egyetlen meggyőződésem volt.

Hogy mozdulatlanul maradni rosszabb lett volna.

A megélt és a kívülről szemlélt élet közötti különbség gyakran éppen ott rejlik.

Abban a pillanatban, amikor az ember többé nem kér engedélyt a jövőtől.

Fiatalon azt hisszük, vannak emberek, akiknek az a dolguk, hogy helyettünk döntsenek.

A tanárok.

A vezetők.

Az intézmények.

A hatóságok.

Idővel felfedezzük, hogy ezek az emberek ugyanazzal a rejtéllyel néznek szembe, mint mi.

Senki sem birtokol teljes térképet.

Senki sem tudja igazán, mi a vége.

Mindenki rögtönöz egy darabot a saját történetéből.

Ez a felfedezés megrémíthet.

Vagy felszabadíthat.

Számomra felszabadulás volt.

Mert arra kényszerített, hogy vállaljam a felelősséget.

A felelősség különös szó.

Sokan a teherrel kapcsolják össze.

Én a szabadsággal kapcsolom össze.

Amíg valaki más dönt helyetted, mindig ráháríthatod a hibát.

Amikor te döntesz, nincs többé alibi.

Csak te létezel.

És az irány, amelyet választottál.

Voltak pillanatok, amikor sokkal egyszerűbb lett volna feladni.

Ott maradni, ahol voltam.

Nem kockáztatni.

Nem kitenni magam.

Nem változni.

Minden úton vannak ilyen válaszutak.

Bejelentés nélkül érkeznek.

Kinyílik egy ajtó.

Egy részünk át akar lépni rajta.

Egy másik menekülni akar.

Mert a változásnak mindig ára van.

Azt a pillanatot senki sem látja.

Kívülről minden egyszerűnek tűnik.

Belülről csata.

Nem a világ ellen.

Önmagunk ellen.

A tévedéstől való félelem ellen.

A félelem ellen, hogy nem leszünk a helyzet magaslatán.

Az ítélettől való félelem ellen.

A félelem ellen, hogy elveszítjük, ami már a miénk.

Megtanultam, hogy a félelem rossz tanácsadó, de kiváló jelző.

Gyakran éppen azt az irányt jelzi, amelyet fel kellene fedeznünk.

Nem azért, mert kellemes.

Hanem mert növekedést rejt magában.

Azok a tapasztalatok, amelyek átalakították az életemet, nem voltak kényelmesek.

Nem voltak garantáltak.

Nem voltak kockázatmentesek.

Egyszerűen szükségesek voltak.

Egy ponton választani kell.

Lehet tovább engedélyekért folyamodni.

Vagy el lehet kezdeni élni.

A kettő ritkán esik egybe.

Találkoztam olyan emberekkel, akik minden lehetséges feltételnek megfeleltek, mégsem indultak el soha.

És másokkal, akiknek szinte semmijük sem volt, mégis kontinenseket szeltek át, vállalkozásokat építettek, betegségekkel néztek szembe, újra feltalálták a saját létezésüket.

A különbség nem az önéletrajzban volt.

A hozzáállásban volt.

Az utóbbiak megértettek valamit.

Senki sem fog eljönni, hogy megmentse őket.

Senki sem fogja a kezükbe adni a tökéletes pillanatot.

Senki sem fogja hivatalosan igazolni, hogy készen állnak.

Így hát belekezdtek.

És ennyi.

Idővel megértettem, hogy szinte minden nagy átalakulás tökéletlenül kezdődik.

Egy bizonytalan első lépés.

Egy telefonhívás.

Egy utazás.

Egy aláírás.

Egy döntés, amely nagyobbnak tűnik annál, aki meghozza.

A bátorságot gyakran a félelem hiányaként írják le.

Ez badarság.

A bátorság az, hogy haladsz előre, miközben a félelem továbbra is ott jár melletted.

Tudva, hogy nem fog eltűnni.

Tudva, hogy zajt fog csapni.

Tudva, hogy megpróbál majd visszafordulásra bírni.

És mégis előremész.

Amit ma következetes pályaívnek látunk, az abban a pillanatban, amikor történt, törékeny döntések sorozata volt.

Sokszor nem voltam biztos abban, hogy a helyes dolgot teszem.

Csak abban voltam biztos, hogy semmit sem tenni a helytelen dolog.

Finom, de döntő különbség ez.

Az élet nem mindig azokat jutalmazza, akik nyernek.

Gyakran azokat jutalmazza, akik elindulnak.

Akik megpróbálják.

Akik mernek.

Akik átlépnek az ajtón.

Mert minden tapasztalat újabb tapasztalatot szül.

Minden lépés új lehetőségeket teremt.

Minden mozdulat új találkozásokat hoz.

A mozdulatlan maradás viszont csak mozdulatlanságot szül.

Ma sokan motivációt keresnek.

Én irányt keresek.

A motivációk változnak.

Az irányok megmaradnak.

Mindig lesznek emberek, akik készen állnak elmagyarázni neked, miért lehetetlen valami.

Miért nem jött még el az ideje.

Miért nem vagy még kész rá.

Miért nincs elég tapasztalatod.

Miért túl nagy a kockázat.

Hallgasd meg őket.

Aztán döntsd el magad.

Mert végül egyikük sem fogja élni a te életedet.

Egyikük sem fogja cipelni a lemondásaid terhét.

Egyikük sem fogja helyetted átszelni az időt.

Ez olyan munka, amely csak a tiéd.

Ha van egy lecke, amelyet az idő rám hagyott, az ez.

Azok a lehetőségek, amelyek megváltoztatták a létezésemet, nem érkeztek felhatalmazó levél kíséretében.

Nem hordoztak pecsétet.

Nem hordoztak tanúsítványt.

Nem hordoztak garanciát.

Csak egyetlen kérdést hordoztak.

„Be akarsz lépni, vagy kint akarsz maradni?”

Minden alkalommal féltem.

Minden alkalommal haboztam.

Minden alkalommal ugyanazt értettem meg.

Senki sem fog engedélyt adni nekem.

Így hát magam nyitottam ki az ajtót.

És a történet éppen onnan ment tovább.